

Oikaisu

Didaktiikan lehtori Anna-Liisa Mäenpää on Virittäjän viime vihkossa (Vir. 1981 s. 163—170) esitellyt tutkinno uudistuksessa suunniteltua äidinkielenopettajan koulutusta. Valitettavasti hän on perustanut selvityksensä pelkästään opinto-oppaista saataviin tietoihin, minkä vuoksi siinä on joukko epätarkkuuksia, kuten hän itsekin myöntää. Koska kirjoitusta puutteistaan huolimatta pidettäneen uuden opettajankoulutuksen merkittävänä arviointina, on syytä oikaista esityksessä Jyväskylän yliopiston ohjelmasta annettu haitallinen harhakäsitys.

Anna-Liisa Mäenpää kirjoittaa (s. 168): »Todettava kuitenkin on, että korkeakoulujen välillä on melko suuria eroja, jotka kertonevat paitsi tutkimusintresseistä myös uudistusasenteista. Selvimmin erot näkyvät syventävien opintojen osuudessa. Suomen sukukielten tutkimus painottuu selvimmin Jyväskylässä (8 ov) - -.» Asia ei ole näin. Jyväskylän yliopiston syventävissä opinnoissa ei suinkaan ole kahdeksaa opintoviikkoa sukukielten tutkimusta. Mäenpää on ilmeisesti laskenut tähän ryhmään seuraavat opintojaksot: yleiskatsaus suomen ja sen sukukielten tutkimukseen (1 ov), etäsukukielen kurssi (3 ov), ims. kielten äänne- ja muoto-oppi (2 ov), ims. kielten syntaksi (2 ov). Näistä tuskin mitään voidaan pitää selvästi sukukielten tutkimuksena. Ensimmäinen opintojakso käsittelee lähinnä suomen kielen tutkimuksen historiaa. Toinen on ensisijaisesti käytännön unkarin kurssi. Vallankaan kahta viimeksi mainittua jaksoa ei ole tarkoitettu sukukielten tutkimukseksi. Pyrkimyksenä on ollut vain varata neljä opintoviikkoa fonologiaa ja

Äidinkielen opetus

morfologiaa sekä syntaksia varten mahdollisimman laaja-alaisin nimikkein. Syventävien opintojaksojen nimikkeitä ja sisältöjä ei ole Jyväskylässä — sen paremmin kuin ilmeisesti muuallakaan — vielä edes tarkoin käsitelty.

Koulutusohjelmatoimikunnan puheenjohtajana vastaan tietenkin yksin Jyväskylän opinto-oppaan nimikkeistä. Ne eivät siis kuvasta vähimmäskään määrin täkäläisiä »uudistusasetteita». Olen siten osin syyllinen väärinkäsitykseen, mutta myös lehtori Mäenpään olisi olettanut olevan varovampi tulkinnassaan, varsinkin kun Jyväskylän opinto-oppaassa ei ole ollenkaan syventävien opintojen jaksojen kuvauksia.

Tutkinnonuudistuksen nykyvaiheessa on vanhojen ja uusien vaatimusten samoin kuin eri korkeakoulujen ohjelmien eksakti

vertailu oman kokemuksen mukaan mahdollonta. Opinto-oppaiden jaksojen nimet ja kuvaukset ovat näet vaikeaselkoisia. Useissa tapauksissa samat kurssit on nimetty eri tavoin, minkä vuoksi ne vertailussa joutuvat eri ryhmiin. Myös oppaiden tiedot voivat olla jo vanhentuneita. Esimerkiksi Jyväskylässä on kirjallisuuden ja puheopin osuutta lisätty vielä oppaan painoon saatamisen jälkeen. Näistä syistä Mäenpään laatima keskeinen taulukko 7 (s. 167), jossa valaistetaan uuden ja vanhan tutkinnon eroja, on pahasti virheellinen. Tuntuvasti tarkempaan tulokseen olisi päästy, jos eri korkeakoulujen ainelaitoksista olisi tiedusteltu opintojaksojen sisältöjä ja toteutustapoja. Anna-Liisa Mäenpää ei ole katsonut menettelyä vielä aiheelliseksi. Mielestäni se olisi ollut jo nyt välttämätöntä ja korrektiakin.

Tauno Särkkä